

Lương Sĩ Hằng

*Tìm Nguyên Lai
Bốn Tánh*

Tìm Nguyên Lai

Bổn Tánh

Montréal, 23/5/1982

Ở thế gian muốn tìm ra của quý phải vào sơn lâm, phải dày công mới tìm ra của quý như một hột xoàn chẳng hạn. Còn chúng ta là người tu, muốn tìm thánh thai, muốn trở về nguyên căn sẵn có của chính mình, thì cũng phải dày công mới tìm ra nơi trú ngụ của phần sáng suốt đó! Kinh kệ gọi là mô ni châu. Người tu bên Vô Vi xem đó là Thánh Thai, xuất phát, tiến hóa tới vô cùng!

Các bạn cùng tôi, đã và đang tu, chúng ta làm gì hằng đêm đây, hằng ngày đây? Chúng ta đang tìm, đang tự khai mở, đang vun bồi và đang đả phá tất cả những cái gì bất chánh, có thể lưu luyến và che lấp phần sáng suốt của chính mình. Thì trở về với chính ta, mới khai triển được! Nếu chúng ta còn hướng ngoại, chúng ta có đất đai, có cửa cái, có tâm linh, mà không biết trở về với căn bản của chính mình thì chừng nào chúng ta mới ngộ được thực chất của chúng ta? Và thực chất của chúng ta có phải gồ ghề to lớn lắm không? Chắc hẳn các bạn cũng đã tin rằng không phải gồ ghề to lớn. Các bạn đã xác nhận rõ ràng, ý chí của bạn, có chút xiu nhưng mà hùng mạnh vô cùng, nó điều khiển một thể xác to lớn! Lấy cái ý chí đem ra đo với thể xác. Với mắt phàm thì dòm thấy thể xác to lớn ý chí của các bạn. Nhưng mà kỳ thật ý chí rất nhỏ nhưng mà rất lớn. Nó là vô cùng! Còn thể xác là đều ở trong giới hạn của định

luật sanh khắc là Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, ngũ hành tại thế!

Bây giờ chúng ta tu, chúng ta lập lại trật tự nhưng mà ý chí chúng ta phải hướng thượng, chúng ta mới đào sâu mỗi đạo được, mới tìm hiểu trong ta đã có gì và thấy sự đen tối không khác gì cục đá nằm trên núi, bao nhiêu năm, mà trong đó có của quý chẳng ai hay! Mà khi đào, đập phá nó ra rồi, nó lại có của quý! Thì chúng ta cũng vậy, ở đây chúng ta đang đập phá nó ra và đang xây dựng trở lộn lại và lập lại trật tự cho chính mình, để thấy phần sáng suốt đó là vô cùng bất diệt! Cho nên chúng ta đang đi trong hành trình, trở về với thực chất, khám phá lấy ta, mở tất cả những nẻo óc bị lỗ bịch và tạo ra sự tăm tối cho chính mình, chỉ ham một góc mà không biết toàn diện sẵn có của chính ta! Cho nên nhiều khi chúng ta phải đau khổ, nhiều khi chúng ta buồn

tủi nhưng mà không hiểu là tại sao chúng ta có sự buồn tủi đó! Rồi chúng ta mới thức giấc thấy rằng: Tôi có một kho vô tận, tôi phải trở về với tôi, để tìm ra những cái gì sẵn có trong tôi, chứ tôi không cần đi tìm bên ngoài nữa. Trong tôi đã có!

Rồi từ đó các bạn mới thấy rằng, bạn là một vật, trở nên một vật báu và hữu ích cho cả cộng đồng nhân loại về phương diện tâm linh! Luồng điện đó là luồng điện luân lưu trong tâm thức các bạn! Nó luôn luôn hằng hữu và sẵn sàng cống hiến cho các nơi các giới, nếu chúng ta tìm ra ta và thấy chúng ta là vô cùng. Thì chúng ta không có ngại hà để giúp đỡ tất cả mọi người. Nhiều người tại thế tu không có bao lâu, không có bao nhiêu nhưng mà ngộ nhận, tưởng rằng chúng ta đã thành đạo, chúng ta biết được thiên cơ, chúng ta đã biết được giềng mối của Trời đất. Rồi chúng ta muốn cho mọi người biết!

Đó cũng là một tính tốt nhưng phải nhìn nhận rằng sự hiểu biết của chúng ta bị giới hạn! Không như chúng ta nghĩ đâu và không như chúng ta đã thấy đâu! Sự thay đổi vô cùng, ngay cả thiên đàng, tại thế gian đều có sự biến chuyển tinh vi. Sự huyền vi đó, nó đã biểu hiện khoa học tại thế, thay đổi thay đổi, tiến hóa tiến hóa! Thì bề trên có, ở dưới này mới chuyển. Chúng ta đã có khoa học để thấy sự biến chuyển của vật thể, càng ngày càng tìm ra, càng được khai triển. Còn tâm linh của chúng ta cũng vậy, nó là vô cùng, rồi nó cũng sẽ thay đổi và đi tới vô cùng.

Khi chúng ta rõ đời và đạo là trong chu trình tiến triển, đi tới vô cùng, thì chúng ta mới cảm thấy rằng: chúng ta rất vinh hạnh được làm con người và được học hỏi triền miên, từ giây từ phút và tự phá mê phá chấp để không có nhầm lẫn, trách móc lẫn

nhau. Nhưng mà chúng ta có phận sự tìm hiểu lẫn nhau và xây dựng lẫn nhau để tiến hóa, khám phá ra sự sáng suốt sẵn có của mọi tâm linh. Cho nên người tu của vô vi không nại hà gì, để đóng góp cho quần chúng. Luôn luôn chúng ta sẵn sàng nhưng mà sẵn sàng trong thẳng thắn, chứ không phải trong mê muội, không phải trong mê tín! Nhưng mà sự thẳng thắn của chúng ta đã kiểm chứng trong tâm thức của chính mình, mới nói ra !

Thì chúng ta phải nhìn nhận rằng trình độ chúng ta mới tới đó mà thôi! Vì Thượng Đế đã ân ban sự vô cùng cho mọi tâm thức và chỉ chờ cho chúng ta trở về với sự vô cùng đó thôi! Cho nên mỗi mỗi trong hành trình tu học, có sự biến chuyển, có sự tiến hóa rõ rệt! Nhưng mà nhiều tâm thức không khác gì cục đá, tới ngày nay cũng chưa hiểu là mình đang làm gì đây? Mỗi đêm đang Soi Hồn, Pháp Luân, Thiền

Định để làm gì? Để đập phá ra, để tìm mô ni châu!
Không khác gì thế gian đã tìm ra một hột xoàn quý
báu trưng bày và khuyến rũ tất cả những tâm linh
tại thế! Và xác nhận đó là của quý, vậy trong ta có
không? Chúng ta có của còn quý hơn hột xoàn nữa!
Nhưng mà ai là người có quyền khám phá nó ra?
Chính phần hồn của chúng ta! Ngày nay chúng ta
ý thức được rồi, chúng ta có một con đường tiến
hóa gọn ghẽ, tự mình thức giác, tự mình tiến hóa,
tự mình khám phá, tự mình kiểm chứng. Đó là điều
vững vàng và không bị mê lầm, không bị gạt bởi một
ai! Không có cái ảo thuật gì có thể làm mờ ám tâm
thức của chúng ta!

Vì chúng ta thấy rõ nhiệm vụ của chính mình,
khám phá lấy mình và tìm hiểu cơ cấu nguyên năng
huyền diệu của Thiên Địa đã phối hợp và chỉ dẫn
cho chúng ta tiến hóa. Dùng nghịch cảnh, dùng ngoại

cảnh, dùng mọi phương thức để thức tâm chúng ta và để cho chúng ta tự thức và nắm vững tình thế và khai triển tâm linh để tiến tới vô cùng! Cho nên mỗi người chúng ta tu về vô vi, trước ki bước vào, ai nghe tu, người nào nghe tu về xuất hồn, cũng thích, cũng muốn vô học, để tiến. Nhưng mà tại sao, lấy cái gì khuyến rũ và kích động các bạn phải tự học? Vì các bạn đã tự thấy các bạn, tôi không có phần hồn, không thể nào sống. Và tôi thấy rõ rằng phần hồn đang làm chủ là sự sáng suốt của tôi! Và nếu tôi có cơ hội tập trung để tôi thấy rõ tôi thì tôi phải làm.

Cho nên vì đó các bạn đã xây dựng được một tâm thức tự tiến, tự tu. Cho nên các bạn bước vào con đường pháp lý và phải tự học mà thôi, chứ không phải lệ thuộc bởi một ai. Cho nên chúng ta luôn luôn đả phá những sự mê tín, vì ở thế gain này thấy có gì hay một chút thì tôn sùng sự hay đó, rồi

đặt sự hay đó trên đầu trên cổ, rồi rút cuộc tạo sự lu mờ cho chính mình, không khác gì cục đá ở trên núi mà không có chịu cho người ta đập, không cho người ta khám phá ra, thì cái của quý đó đời đời không có phát triển!

Thì chúng ta ở đây cũng vậy, chúng ta chịu tu, chịu mở, chịu khai triển thì chúng ta sẽ trở về cái giới sáng suốt điển quang, về mô ni châu lành mạnh. Và chúng ta càng ngày, hằng đêm càng tu càng tiến, càng khai triển, thấy rõ rệt hơn, sáng suốt hơn và không còn sự bơ vơ nữa. Thấy mình có thể tiến trong hành trình dũng tiến lấy sự thẳng hoa sẵn có của chính ta!

Thì chúng ta đâu có làm bận rộn người khác, không có làm phiền bất cứ một ai, Thần Tiên Phật Thánh đều chứng minh chơn tâm của chúng ta, là

người tự hành tự tiến, là người thật sự đóng góp cho
quãng đại quần chúng! Còn nếu chúng ta còn ỷ lại,
và mê hoặc lòng người, thì chúng ta chỉ tự phá hoại
lấy mình mà thôi! Cho nên những người tu về Pháp
Lý, lần lần nó sẽ nói chuyện thẳng thắn và không có
vị nể một ai. Vì con đường đó, chính nó đã và đang
đi! Cho nên chúng ta càng ngày càng thanh tịnh,
càng thấy rõ mình, đã và đang đi, từ đời qua đạo rõ
ràng!

Đời các bạn có gia cang, có phu thê, có sự ham
muốn. Rồi do sự ham muốn đó, nó biến thể thành
kích động và phản động rồi các bạn chán ngán tình
đời. Lúc đó các bạn mới trở về nguyên căn nguồn
cội. Luật trời có, không có cấm đoán một ai nhưng
mà thế gian bày kiểu này kiểu nọ để cấm đoán! Vì
trình độ người thành đạo, chán ngán tình đời, nhưng
mà trình độ của người chưa thành đạo thì phải bắt

buộc ưa thích tình đời!

Mà do tình đời mới tiến hóa tới sự chán ngán và tự thức ở bên trên. Cho nên trật tự đó mọi người đương nhiên phải học, mà người nào học sớm ở thế gian, thức tâm sớm là phước đạt sớm! Vì sao họ thức tâm sớm? Vì tiền kiếp họ đã tu thì kiếp này vừa hé mở là họ đã đón nhận và họ tự tu tự tiến! Cho nên có một phần người ta không cần về tình đời nhưng mà tâm đạo họ vẫn thoát. Mà có người phải cần tình đời rồi mới có tâm đạo. Cho nên luôn luôn đường lối hiện diện trước mặt chúng ta đều tốt hết, không có cái gì xấu, và chính mình ở trong sự sai lầm chấp mê và mình phê phán, nói này là tà, kia là chơn, chứ mình là sao đây? Cho nên mới hiểu rõ, càng tu rồi, càng tự thức mới thấy sự tăm tối của chính mình, đang vun bồi và không chịu tự khám phá, học chữ lười, thiếu nhẫn, mới phê bình thiên hạ một cách bất

chánh.

Rồi đây các bạn càng tu, bất cứ tôn giáo nào, càng đi sâu, càng đào sâu mỗi đạo, thì các bạn thấy chỉ có một mối mà thôi! Cho nên chúng ta tu là phải tu bổ sửa chữa, khám phá ra những cái gì hữu ích trong ta. Thượng Đế cũng trong ta, Phật cũng trong ta, ma quỷ cũng trong ta, tôi đã thường nói!

Đó lần lần đây rồi mọi người sẽ hiểu rằng: trong chính ta mới có thực chất khai triển, chứ ngoài ta không có thực chất khai triển. Cho nên sự tương giao tại thế tạo ra nghịch cảnh để thức tâm mà thôi! Thì khi chúng ta thức tâm, chúng ta phải giữ lấy sự sáng suốt và vun bồi sự sáng suốt đó, để tiến hóa tới vô cùng, đời đời bất diệt! Cho nên mỗi người một phận sự, mỗi người một nhiệm vụ tại thế. Đừng có khi dễ lấy các bạn là không có làm gì cho Thượng Đế. Mọi

người đều có nhiệm vụ, có làm việc, tùy theo khả năng sáng suốt của chính mình. Như tôi đã thường nói: cái bóng đèn để dưới bàn, thì nó chiếu phạm vi eo hẹp, nhưng mà nó biết xây dựng lên trên trần nhà thì nó sẽ chiếu phạm vi lớn rộng hơn. Đó, mỗi người đều có một đèn lòng và một tâm sáng suốt, có thể tiến triển tới vô cùng cao đẹp, và có thể giữ lấy một phạm vi eo hẹp cho chính mình.

Cho nên ở thế gian này các bạn tu thanh nhẹ, tiếp xúc quãng đại quần chúng, rồi các bạn tự phá mê phá chấp. Các bạn thấy rằng con đường đi các bạn càng ngày càng mở, tâm thức càng ngày càng phát triển. Cho nên nhiều giây phút thiêng liêng chúng ta đã tương ngộ trong tâm thức qua những lời truyền cảm, minh giải chân lý, thì chúng ta thấy tâm hồn nó nhẹ nhàng! Đó là chúng ta đi tới đâu? Chúng ta đi tới cái thức hòa đồng, quãng đại quần chúng. Và chúng

ta thấy rõ sự eo hẹp bất chánh của chính mình, xấu xa vô cùng, không chịu hòa đồng để học hỏi và tiến hóa! Thì càng ngày càng tạo thế kẹt cho chính mình mà thôi! Cho nên về phần thiêng liêng có, có thưởng có phạt! Tình đời có thưởng có phạt! Quý vị đã làm cha mẹ, có thưởng có phạt! Thấy con mình nó ngoan ngoãn, lo tu học, lo khai triển! Thì các bạn đã nhận thức rõ rằng: đây là món quà quý cho gia đình và cho tất cả chúng sanh ở tương lai.

Chúng ta đã học qua biết bao nhiêu lịch sử, tất cả những vị thành công là đều tự xây dựng trong tâm thức của họ mới đạt thành! Thì bây giờ con người tại thế họ bằng lòng tự xây dựng lấy tâm thức của họ, tại sao mình lại có ý chê bai và khinh dể họ? Tại sao mình không chê bai sự tăm tối trì trệ của chính mình? Nhưng mà mình lại chê bai sự dày công của người khác để tiến tới vô cùng? Thấy cái tăm tối đó

là tạo cái tội cho chính mình! Cho nên làm cha mẹ trong gia đình, chúng ta có nhiều đứa con khác tánh!

Đứa muốn này, đứa muốn kia, đứa muốn nọ, nhưng người cha người mẹ luôn luôn thương yêu và xây dựng tùy tâm thức của chúng nó, tùy trình độ tiến hóa của chúng nó. Thì nó mới lập được một vườn hạnh trong gia cang, chứ không phải mỗi người nào phải đi theo một đường lối vì tất cả những xe cộ chạy trên đường nhiều hiệu nhưng mà loại xe nào cũng có khả năng đi tới nơi bờ bến mà nó muốn đến! Cho nên chúng ta làm cha mẹ trong gia đình thì chúng ta mới thấy rõ rằng: Tình thương của Thượng Đế đối với tất cả nhơn loại, triệu triệu ức ức người, triệu triệu tâm tánh khác nhau nhưng mà Ngài vẫn sống trong trung dung phân giải tình thương và đạo đức cho chúng sanh tại thế.

Vậy chúng ta làm gì đây? Chúng ta làm gì hơn Thượng Đế không? Hơn Quan Âm không? Hơn tình thương của Mẹ Thế Giới không? Thì chúng ta không ngoài quỹ đạo đó! Cho nên chúng ta phải lo lập thân và tu, tự mình tu! Càng thấy chúng sanh chịu tu, Thượng Đế càng vui và Thượng Đế càng được tu! Cho nên Thượng Đế nói rằng: Thời cuộc thiên cơ là do các con mà thôi. Các con biết tu, biết khai triển thì các con sẽ sớm thành đạt. Các con còn lười biếng thì các con sẽ tạo sự cạnh tranh đen tối. Lúc đó là các con càng ngày càng buồn bực thêm và không tiến triển được. Đó là đau khổ của Cha, đau khổ của Bề Trên.

Cho nên người cha mẹ thế gian mà thấy con càng ngày càng lu mờ, càng chậm tiến, thiếu thông minh, không sáng suốt thì cha mẹ cũng buồn khổ cho con! Cho nên người con khôn ngoan biết tu biết tiến,

biết tự giải, biết tự sống trong lẽ sống, đời đạo phân minh. Đó là điều quý giá của gia đình, không phải hốt của, giựt của thiên hạ đem về, đó là của quý! Không! Của quý thật sự là tâm thức khai triển. Chơn tâm của nó bền tâm vững chí hay không, để xây dựng cuộc đời tiến hóa tới vô cùng!

Trong hành trình hành hương, chính cha mẹ đã và đang đi trong khổ hạnh nhưng mà nó đã chấp nhận cái khổ hạnh đó chưa? Nếu mà nó chấp nhận khổ hạnh đó thì mình thấy tâm thức nó chắc chắn là tiến triển.

Mỗi đạo đã cho chúng ta thấy rằng: những hành giả thành công đều ở trong khổ mà đạt tới hạnh phúc đời đời thì chúng ta ngày nay ở trong tình đời làm cha làm mẹ ở trong khổ, các bạn đã khổ và đang khổ, rồi mong cái gì? Chấp nhận sự khổ, hòa tan trong

khô, rồi các bạn mới đạt được cái hạnh phúc đời đời ở tương lai! Nước mắt các bạn mới có giá trị! Hơi thở của các bạn mới truyền cảm trong thâm tâm của mọi người! Và sự quý giá của bạn đã tìm ra được rồi! Thấy rõ Thượng Đế đã ân ban tâm thức của các bạn, đời đời bất diệt, thương yêu. Của quý đó của Thượng Đế ân ban và giữ lấy nó để không bao giờ còn sự phân tán và tiêu diệt nữa!

Cho nên chúng ta bạn đạo hằng tuần chúng ta được tương ngộ trong chu trình tu học, ngoại lệ tranh dành của đường đời, nhưng mà lập lại trật tự để cống hiến cho quăng đại quần chúng ở tương lai, cho quê hương xứ sở chúng ta, được có một cảnh hoa tươi đẹp, để nói lên những tiếng nói thực chất của chính mình và chúng ta thấy rõ rằng chúng ta đã và đang thọ ơn của Trời Phật cho chúng ta có cơ hội điều luyện tâm thức. Thì chúng ta giữ lấy đó để cống hiến

cho cả thế giới nhân loại ở tương lai. Mong rằng giữ được những cái cao đẹp đó thì quả địa cầu này mới thật sự gặt hái được sự thanh bình! Sự thanh bình để cống hiến cho ai? Cho chơn tâm của Nhơn loại! Các bạn nghe chiến tranh bộc khởi một nơi nào, tâm thức các bạn cũng bất an, tại sao? Xa cả ngàn vạn cây số như vậy mà tâm thức mình bất an?

Cho nên sự liên hệ tâm thức về điển quang của cả càn khôn vũ trụ là nhưt thể. Cho nên người Mỹ với người Việt Nam xa như thế đó nhưng mà nghe Việt Nam đau khổ thì người Mỹ cũng không phải vui thú ở chỗ nào, người Pháp không có vui thú ở chỗ nào!

Cách xa như vậy nhưng mà đọc tới cái tin tức buồn tủi thì mọi người cảm động, tại sao vậy? Không phải tình thương cốt nhục gì đâu mà chúng ta phải lo như vậy? Kỳ thật nó là huynh đệ trong một gia đình,

trong một nhịp thở của Thượng đế, trong cả càn khôn vũ trụ. Cho nên thế giới đã đem tâm ra cứu độ người Việt Nam bị lâm nạn hiện tại. Khắp thế giới đang lo, đang tìm kiếm phương pháp để cứu độ. Một cái tình thương huynh đệ mà những người ý thức Chúa chừng nào, Phật chừng nào, thì người đó phải làm việc đó nhiều chừng nấy. Cho nên các bạn đã thấy rõ rằng chúng ta có bàn tay thiêng liêng đã dẫn dắt và đưa tiến chúng ta từ giới này tới giới nọ để học hỏi tiến hóa!

Chúng ta không phải vì sự vật chất này mà ham mê nhưng mà phải xét về tâm thức, tâm linh chúng ta, thấy rõ rằng chiều hướng khai triển vô hình đã dẫn tiến chúng ta và cho chúng ta học thêm những khóa vi diệu hơn, sáng suốt hơn, thanh nhẹ hơn! Cho nên chúng ta, mỗi người chúng ta đều phát tâm thương yêu và xây dựng những người thân của

chúng ta tại quê nhà cũng như những người đã thức tâm muốn trở về với chính họ là những người hiếu học, hiếu tu, luôn luôn chúng ta kính mến và xây dựng.

Tuy hiện tại chúng ta nghèo nhưng mà qua cơn điều luyện thì tâm thức của chúng ta được mở rộng, chúng ta tin có Trời Phật, chúng ta tin có Chúa, chúng ta tin có sự huyền diệu của Bề Trên đang ban bố cho chúng ta. Chúng ta không còn bơ vơ nữa, chúng ta thật sự được nâng niu bởi Thượng Đế, chúng ta thật sự biết yêu trong giây phút đau khổ này, chúng ta yêu ta nhiều, chúng ta thấy rằng Thượng Đế đã cho chúng ta có cơ hội được sống mà bây giờ chúng ta không chịu tu học để làm cho cơ thể được có trật tự và tự trị những cái bệnh nan y trong tâm thức của chúng ta, để chúng ta vững vàng cống hiến những gì chúng ta đã và đang gặt hái cho

tất cả nhân quần đang đau khổ. Cho nên chúng ta phải học! Mà bất cứ bài học không phải là dòm sách các bạn mới học! Đi đứng ngồi nằm, tư tưởng, rồi khám phá nguyên lai bản tánh của chính mình, mới thấy rõ con đường tu học là cao quý! Con đường tu học là vô cùng! Con đường tu học là hai mươi bốn tiếng đồng hồ, không giờ nào ngưng.

Chúng ta phải chấp nhận tu học, mới sai đó, mới mê đó, các bạn đã tỉnh ngay rồi! Các bạn qua đây, nhiều bạn qua đây nguyện với gia đình rằng, sẽ cứu độ, sẽ giúp đỡ gia cang, sẽ tận tâm tận lực để đóng góp cho gia đình, được giải thoát, được có một hơi thở nhẹ nhàng, nhưng mà đã làm than và quên đi, tạo chuyện sai lầm!

Hứa với vợ hiền, hứa với con thơ nhưng rốt cuộc cũng phải bỏ! Hứa với chồng, hứa với con, rồi cũng

phải bỏ, tại sao? Tại vì sự mê lầm, bất trung, bất nghĩa, bất chánh. Nhưng mà nhờ đó chúng ta mới thức tâm rồi chúng ta phải buông bỏ và trở về với chính mình, thấy rằng lời nguyện cao quý của chúng ta vẫn sống động bên tai, vẫn kêu gọi chúng ta trở về với quê mẹ, trở về với tình thương sẵn có, trở về với mọi nguyện niệm trước khi ra đi!

Rồi chúng ta mới tìm hiểu về phần hồn của chúng ta, ta đã nguyện niệm với đấng Cha Lành khi chúng ta giáng thế. Biết bao nhiêu công chuyện mà chúng ta đã bê bối và bỏ không chịu làm.

Cho nên chúng ta phải thức tâm trở về và thực hiện những gì mà chúng ta đã đặt trong đại nguyện của chính mình! Cho nên các bạn lắm lúc đau khổ vô cùng không có lối thoát, rồi các bạn tự tu, các bạn thấy sung sướng vô cùng!

Tôi được hiểu tôi, tôi đã tìm ra tôi là ai! Tôi đã thấy rõ khả năng sẵn có của tôi. Tôi phải sử dụng khả năng sẵn có của tôi và để cống hiến sự sáng suốt sẵn có của tôi cho hơn quần đại chúng! Tôi thấy tôi rất hãnh diện trong cuộc hành hương này! Tôi phải đi nhiều hơn, tôi phải làm nhiều hơn! Tôi phải tự tiến nhiều hơn! Tôi mới thấy rõ gương lành của chư Phật chư Tiên. Tôi mới nghe được lời gọi của Thượng Đế, bàng bạc trong tâm thức của tôi bất cứ lúc nào. Chính Ngài đã hằng hữu trong tôi, nhưng mà tôi thiếu thanh tịnh, tôi cho Ngài là cao quý, tôi là trần trược, tôi phải xa cách, bởi ai? Bởi tôi! Bởi sự tăm tối! Chính Ngài, chính Ngài ở trong tôi, Ngài đã tự gánh vác từ trần trược đi tới sự thanh cao. Cho nên tôi phải trở về với Ngài, để thực hiện nguyện niệm sẵn có của tôi và để hưởng sự cao quý đời đời bất diệt đó!

Không nên ca tụng một góc mà bỏ tất cả, chúng ta phải thực hành để chúng ta thấy tất cả, từ trước tới thanh, từ thanh tới trước để chuyển tiếp phân giải, mới minh chân lý. Phải đào phải phá đá nó mới có tìm ra đá quý. Phải tu phải luyện, phải tập trung nó mới có mô ni châu! Chớ không phải đọc kinh rồi được đâu! Cho nên các bạn phải dùng ý niệm xét rõ những lời phân giải trong kinh kê. Và quý vị phải thâm xem tất cả vạn vật đang bao vây quý vị, giải tỏa những sự ô trược trong nội thức quý vị, và để cho quý vị thấy rõ quý vị hơn! Thấy những gì sừng sờ trước mắt! Những gì đang phát triển trước mắt, những gì đang kêu gọi tâm linh và những gì đã chỉ rõ cho các bạn thấy sự yếu hèn của chính bạn! Sự qui mô vĩ đại của cả càn khôn vũ trụ đã dành cho chúng ta và đã dẫn tiến tâm linh cho chúng ta! Để chúng ta tới nơi vô cùng thương yêu mến cảm xây dựng!

Tại sao chúng ta còn trì trệ trong tâm tối nữa? Tại sao chúng ta không thức giấc, chúng ta không hướng thượng để thực hiện trong một chu trình quang đại? Khai triển tâm linh, nhìn nhận chúng ta là học viên của càn khôn vũ trụ. Thì chúng ta không có mịch lòng một cậu bé, một cậu bé mới ra đời cũng đem tâm thức thương yêu và xây dựng cho chúng ta! Và chúng ta không buồn một vị bồ lão, vì sự bận rộn và quên người! Chúng ta thấy rõ, chúng ta thấy sự bận rộn của người là bận rộn chúng ta có. Cho nên chúng ta phải thực tâm tu luyện, thấy rồi chúng ta mới đem ảnh hưởng đó, nhờ người cứu ta thì ta phải cứu người! Sự vay trả đó đương nhiên phải có!

Cho nên hằng tuần các bạn trong tuổi trẻ đã họp với nhau, để tìm hiểu một đường tiến và thấy nhựa sống của mình, sống thẳng với Thượng Đế. Luồng điện của các bạn giao cảm ngay với sự tâm linh sáng

suốt đời đời bất diệt của Thượng Đế đã hằng hữu trong tâm các bạn. Cho nên mỗi người một môn, vui vẻ học hỏi tiến hóa! Kẻ thích âm nhạc, người thích lý thuyết, kẻ muốn làm thính! Đó cũng là đang học và đang tiến. Cho nên cộng đồng chúng ta tương ngộ lại càng quý hơn, vui vẻ hơn, trao đổi trong cái niềm tin sẵn có, trong cái lẽ lối thực hành mà chúng ta đã tự đạt! Vinh hạnh vô cùng, vui vẻ vô cùng. Cho nên chúng ta thấy rằng: Nếu chúng ta buồn tủi mãi, làm sao chúng ta cứu được những người thân yêu đang đau khổ. Chúng ta phải vui vẻ hòa tan với mọi trạng thái, chúng ta mới cứu được những người thân yêu đang đau khổ. Vui vẻ để học, vui vẻ để thức!

Cho nên mọi người chúng ta biết đạo là biết thương yêu lẫn nhau vì chúng ta không còn cái tâm thức lợi dụng lẫn nhau nữa. Không có cái chuyện vắt chanh bỏ vỏ nữa, không có cái đó! Vì mọi người

phải trở lại cái nguyên năng sẵn có, về điện quang của chính nó, làm sao mà vất được mà bỏ được! Nó không bao giờ mất kia mà. Nó không bao giờ tắt tối kia mà. Nó phải tiến hẳn trong chu trình điện quang thanh lành sáng suốt! Nó phải tiến mãi mãi trong tâm thức của nó. Nó có gia cang, nó có sự đánh thức, sự thương yêu trong tâm thức của nó. Nó quý con nó, nó quý mẹ nó, nó quý cả nó, nó quý cả chúng sanh. Tại sao còn sự đau khổ nữa. Đó là phải tin lành và vui lành không các bạn! Chúng ta đang học cái gì đây? Chúng ta tiến với sự an lành trong tâm thức!

Các bạn thấy rõ chưa? Các bạn thấy rõ cái dục tính của các bạn và cái dâm tính của các bạn, rồi các bạn giải cái dâm tính và dục tính nó hướng thượng, lúc đó các bạn thấy sức mạnh của dâm tính và dục tính nó cũng vẫn tiến triển đều đều để khai triển hướng thượng, mở kiến thức này tới kiến thức nọ.

Mà nếu con người không có dục tính, dâm tính làm sao mở và khai triển lên trên được. Nếu mà hưởng thụ rồi cũng là dục, nhưng mà dục rồi lại được minh! Minh rồi lại được giải! Giải rồi là hòa đồng! Thấy rõ chưa! Phải nhờ cái khởi điểm đó, chúng ta mới tiến tới! Đừng có dập tắt nó, rồi không biết dọn nó về đâu.

Tại sao tôi đòi hỏi, tôi dục. Mà cái dục đó là dục hưởng hạ và dục giới hạn! Còn bây giờ tôi tu, tôi hưởng thụ nơi trung tim bộ đầu, cái dục của tôi là vô cùng không bị giới hạn!

Các bạn phải vun bồi ý chí đó và nắm khí giới đó để tiến hóa và xâm chiếm vào tư tưởng trần tục và cải hóa tư tưởng trần tục trở nên thanh. Rõ ràng như ban ngày, các bạn phải làm mới có, phải thực hành mới đạt. Không có ai ban cho các bạn hết.

Cho nên cái phương pháp Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp này, nó đã cho các bạn thấy có bằng chứng. Khi các bạn siêng năng tu luyện đúng những gì mà người truyền pháp đã và đang làm. Thì lúc đó, dâm tánh và dục tánh của tình đời không còn. Bảo đảm với các bạn không còn! Nhưng mà sự hưởng thụ tới vô cùng lại luôn luôn ở trong tâm thức các bạn. Nó mở cho các bạn, và chính bạn tự mở và các bạn mới thấy rằng dững là gì? Phải hành mới có! Nếu không hành làm sao có? Lý luận nói đi nói lại, thơ thi cao đẹp đọc hay nhưng mà không hành cũng là không có bao giờ tiến! Cho nên phải hành mới thấy rõ thực chất. Chúng ta làm việc, thật sự là chúng ta đã và đang làm việc, 24/24 rõ ràng! Không có bao giờ mà chúng ta ngưng được. Các bạn đã nhìn nhận điều này, các bạn không có cơ hội an hưởng mà chỉ học hết một chu trình qui định rồi, bạn mới ra đ!

Rõ rệt như ban ngày! Kẻ đến người đi, vẫn liên tục! Kẻ sanh ra chào đời và người tạm biệt chúng ta, nhưng phần hồn vẫn trường sanh bất diệt, bánh xe tiến hóa luân chuyển không ngừng. Quả địa cầu vẫn được xây dựng, từ sự đóng góp này cho đến sự đóng góp kia. Từ cảnh hữu vi đến cảnh vô vi đều phải làm việc, không có một người nào ngưng hết. Cho nên nhiều người nói tôi lớn tuổi rồi, tôi không thích chung đụng với trẻ tuổi, tôi không thích học hỏi nơi những người ngu muội.

Nhưng mà xin lỗi quý vị, chúng ta phải nhìn nhận ta ngu hơn mọi người. Chưa đầy đủ sáng suốt đâu, đừng tưởng ta sáng suốt mà khi, khinh thị những người mới chào đời! Những người mới chào đời đã tu bao nhiêu kiếp và đại nguyện của người là gì, chúng ta chưa biết! Nay được luân hồi để được học, thực hành để học hỏi và tiến hóa thêm. Chúng ta nên

chào người và học nơi tính tốt của người. Thay vì chúng ta đã lem luốc và tạo nên một sự độc tài và lem luốc thêm nữa. Thì giờ phút lâm chung của các bạn đau khổ không kịp trời!

Cho các bạn thấy rõ rằng tâm tánh các bạn rất lu mờ, phải thức tâm mau lên để trở về nguyên lai bản tánh với chính mình, sống trong thức hòa đồng với mọi nơi mọi giới. Mà nhìn nhận sự hùng mạnh, dũng tiến, du dương là chánh. Các bạn sẽ ôn tồn đi, du dương đi, học hỏi đi, để tiến tới! Không nên còn trong sự mê chấp mà tạo lấy sự sai lầm cho chính mình. Chúng ta đã học rất nhiều tại thế nhưng mà giờ phút thiêng liêng chúng ta cũng thấy rằng, phải quý gói, vì sự tãm tối của chính mình, không xứng đáng trình diện với đấng Cha Lành nhưng mà sự dũng cảm và quyết chí của chúng ta nhưt định phải thành đạt. Phải trì chí trong thanh tịnh, học nhẫn để tiến,

học nhẫn để hòa. Học nhẫn để thực hiện thương yêu và tránh sự trách móc lầm sai. Cho nên chúng ta luôn luôn gặp phải những bài học đó và chúng ta đã thực hành và giải tỏa được, chúng ta mới thuyết giảng phân minh để cho mọi người thấy rõ rằng: Chính ta phải làm, không ai làm dùm cho chúng ta. Chúng ta phải hòa đồng để học hỏi thêm!

Các bạn ngồi thanh tịnh dòm xem hột cát, các bạn còn phải học của nó kia mà. Các bạn phải dũng chí, các bạn đã làm nên sự nghiệp còn thua con kiến kia mà! Con kiến là việc 24/24, ai chuyên cho nó làm? Định luật của Thượng Đế, hào quang của Thượng Đế đó bạn, dạy cho các bạn học dũng, học tiến, học trật tự đó bạn! Chớ đừng tưởng các bạn là thành đạo, sai lầm! Sai một ly đi một dặm! Phải cố gắng lên đi, trở về với chính ta, vui vẻ với mọi người để thực hiện thương yêu!

Chúng ta là một hành tinh sáng suốt, một tinh tú sáng suốt, một học viên ngoan ngoãn của Thượng Đế. Cho nên chúng phải chấp nhận, chúng ta đã chấp nhận rồi, chấp nhận cảnh vợ cảnh chồng, cảnh cha cảnh con, cảnh khổ đủ thứ. Các bạn đã ở trong khuôn và chỉ chờ các bạn bước ra mà thôi, quây quần ở trong khuôn đó mà bây giờ bước ra rồi. Qua cái cảnh lão rồi, cảnh bệnh rồi, cảnh chết rồi, thì lúc đó các bạn bước, thật sự bước ra rồi. Nhưng mà chúng ta biết trước cái đường lối để tự bước ra trước khi chúng ta lâm vào trong cái tình trạng lâm chung, không lối thoát thì chúng ta phải xây dựng để bước ra.

Phải đặt một kỳ công, chúng ta có một nguyện niệm, có ý chí tốt đẹp cho dân tộc, cho chính mình, cho gia cang. Thì bây giờ chúng ta thấy rằng: cảnh đời đời bất diệt là phần hồn. Chúng ta phải tự trở về

và xây dựng nữa vì cái đó không tốn hao gì! Càng tu thì càng dồi dào, càng tu thì càng sáng suốt thêm! Tự thức mà để tiến hóa! Cho nên cái quan trọng là phá mê phá chấp, dẹp bỏ tự ái thì cái thức hòa đồng đương nhiên nó khai triển, tươi đẹp, vườn hạnh khai triển, chung vui hòa đồng, thương yêu vô cùng tận!

Chúng ta chỉ ôm hành lý thanh tịnh và sáng suốt ra đi mà thôi, không có dùng cái tánh vía gồ ghề ngu muội độc tài tại thế nữa! Thương yêu lên đi bạn, thương yêu Thượng Đế nhiều chừng nào các bạn mới thương yêu chúng sanh nhiều chừng nấy. Biết yêu Thượng Đế, yêu đấng Cha Lành, các bạn mới thấy rằng các bạn yêu con bạn nhiều hơn, yêu cha bạn nhiều hơn! Các bạn mới thấy khả năng sẵn có của các bạn là vô cùng. Nhưng mà khả năng đó sẽ chứa đựng trong sự thanh tịnh và sáng suốt mà thôi. Còn ngoài thanh tịnh và sáng suốt không bao giờ chứa

đựng được cái thức hồi sinh vô cùng của các bạn
đâu!

Các bạn phải dọn đường trở về thanh tịnh và
sáng suốt, lúc đó các bạn mới lưu trữ được thức hồi
sinh vô cùng!

Cảm ơn sự hiện diện của các bạn hôm nay, chúng
ta đồng tâm nguyện niệm

***Nam Mô Ngọc Hoàng Thượng Đế Vô Cực Đại
Thiên Tôn***

thương yêu chúng ta vô cùng và chúng ta sẽ
thương yêu Ngài đời đời bất diệt!

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên